

Terugblik door Micha Hamel, bestuursvoorzitter



Tot ieders opluchting ging de corona-crisis voorbij en kwam niet meer terug. Het jaar 2022 stond dan ook in het teken van uitdeuken en de praktijk weer oppakken. Hoewel we in het jaar daarvoor een intensief online programma draaiden, en ook het uiterste hadden gedaan met anderhalvemeter-voorstellingen, toch was iedereen dolgelukkig om weer in het repetitielokaal intensief met elkaar te werken.

Voor zowel de leerlingen als de docenten was het echt weer wennen en soms bekwam ons het gevoel dat we een beetje waren vergeten wat er allemaal nodig is om een voorstelling te maken.

Ook het samenwerken liep nog niet overal even soepel. Zowel docenten als leerlingen leken nog niet helemaal uit hun cocon gekropen, waardoor de communicatie meer dan gewoonlijk langs elkaar heen ging. Hierin werd duidelijk dat de corona-periode ons harder getroffen had dan we dachten. Het voelde heel nieuw allemaal en we beschouwden het jaar maar als opfriscursus: welke communicatiestijl hanteren wij? Wat zijn onze schoolregels, hoe leven we die na?

En wat verwachten wij, of kunnen wij verwachten van onze freelance makers en de jongeren? Hoe maken we deadlines die voor iedereen werkbaar zijn?

Omdat er bij velen vermoeidheid en onwennigheid was moesten alle vragen opnieuw gesteld worden, want behalve een ambitieuze, willen we ook een zorgzame organisatie zijn. Er ging veel energie naar dit proces toe en het kwam goed, want hoewel de concepten, scripts, lichtplannen en decor bij vrijwel elke groep te laat klaar waren, werden de uiteindelijke voorstellingen van de S-, de M- en de L- groep warm ontvangen door het publiek. Een gevoel van trots leefde op. Spelers, makers, publiek en organisatie speelden het toch maar weer klaar! Inmiddels voelt alles weer goed en vertrouwd, en hopen we dat de corona-tijd nooit meer terugkomt.

Nu we weer op onze twee locaties actief zijn merken we het gebrek aan vierkante meters om alle groepen te geven wat ze aan repetitieruimte nodig hebben. Een terugkerende kwestie. Wij kunnen dan ook niet genoeg zeggen hoe gelukkig wij zijn met onze eigen kleine locatie op Heesterveld, onze 'huiskamer', de ontwikkelplek voor met name de voorstellingsgroepen. Als we bedenken dat de Bijlmer over tien jaar er 17.000 inwoners bij heeft, zullen voor deze inwoners er ook culturele faciliteiten moeten worden ontworpen, gefinancierd en gebouwd. In ieder geval heeft de JTSZO de ambitie om mee te groeien met deze bevolkingsgroei, al was het maar omdat er nooit genoeg kunst voor kinderen en jongeren is, en we bovendien telkens weer laten zien hoe we de wijk laten stralen, alsook voor doorstroom zorgen naar de stad, naar de opleidingen en de professionele praktijk. De vraag is dus niet of wij dit kunnen of willen, maar hoe we dat gaan realiseren. Ik hoop dat de beleidsmakers groot durven denken.

Dit voorwoord is er voorts voor om op nog een paar dingen de schijnwerpers te zetten. Ten eerste is er het lerarentekort, een landelijk probleem dat niet makkelijk en niet snel op te lossen is. Vanuit de extra gelden *Noodplan Lerarentekort* kan de JTSZO soms opdrachten doen om het cultureel en maatschappelijk bewustzijn van kinderen en jongeren te vergroten middels theaterlessen. Ook het cultuurcoach project dient dit doel, en wij doen dit met groot plezier, in het besef van de verantwoordelijkheid die op ons rust. Hopelijk blijven de cultuurlessen als er straks weer reguliere docenten verschijnen.

Ten tweede hebben we in de theatergroepen het afgelopen jaar gewerkt met een thema dat ons door het stadsdeel werd aangereikt, namelijk 'De Energietransitie'. Onze regisseurs/makers vonden het spannend om een vertaalslag te maken die succesvolle didactiek en goed theater zouden opleveren, maar uiteindelijk lukte het om de voorstelling 'En toen was de aarde op' te realiseren en een breed publiek vertrouwd te maken met de samenhang tussen duurzaamheid op praktisch niveau en de soms abstracte notie van de klimaatcatastrofe.

Micha Hamel, voorzitter JTSZO bestuur

(foto Inge Hoogland)